

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 49/05-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránya prerokoval sťažnosť Petra Baránka, bytom N., zastúpeného advokátkou JUDr. M. V., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 37/00 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo Petra Baránka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 37/00 **p o r u š e n é n e b o l o .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2004 doručená sťažnosť, ktorá bola doplnená na základe výzvy ústavného súdu 31. januára 2005, Petra Baránka, bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. V., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 37/00.

Sťažovateľ uviedol, že žalobou zo 17. marca 2000, ktorá bola doručená krajskému súdu 22. marca 2000, sa voči žalovanému J. V. – PCHV, N., domáhal ochrany proti nekalej súťaži. Predmetom konania vedeného na krajskom súde je snaha zdržať sa nekalosúťažného konania. Konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cb 37/00 trvá takmer 5 rokov a dosiaľ nebolo právoplatne skončené. Sťažovateľ podrobne popísal priebeh konania vo veci s tým, že špecifikoval úkony krajského súdu a účastníkov konania. V konaní podal sťažovateľ štyrikrát návrh na predbežné opatrenie, ktorým sa snažil zabrániť, aby odporca pokračoval vo výrobe sporných výrobkov, o ktorom rozhodol až s odstupom 15 mesiacov. Sťažovateľ niekoľkokrát zmenil a doplnil žalobný návrh a žiadal aj o výmenu zákonnej sudkyne, ktorá bola aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z veci vylúčená. Vo veci boli nariadené pojednávania a okrem iných procesných úkonov (písomných podkladov a výsluchov svedkov) krajský súd musel na posúdenie odborných skutočností ustanoviť znalca.

Sťažovateľ vidí v postupe krajského súdu porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 37/00 bolo porušené.

2. Krajskému súdu v Trenčíne prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 37/00 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000.000,- Sk (slovom desať miliónov slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6.309,40,- Sk (2 úkony právnej služby po 2.501,- Sk a 2 x paušál po 150,- Sk a 19 % DPH), ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť jeho právnomu zástupcovi do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil sťažovateľ tým, že jeho priznaním by mu bola čiastočne nahradená materiálna, ale predovšetkým nemateriálna ujma na duševnom zdraví a pohode nielen jeho samotného, ale celej jeho rodiny. Uvedené tvrdenia dopĺňa tým, že stratu dôvery v spravodlivosť až rezignáciu a pocit krivdy možno finančné zadosťučinenie do istej miery zmierni, ale nemôže už obnoviť stratenú dôveru v právny systém štátu a súdov.

Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 49/05-21 zo 16. februára 2005 bola vec prijatá na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti a jej doplnku vyjadril predseda krajského súdu, ktorý v liste sp. zn. Spr. 199/2005 z 29. marca 2005 uviedol podrobný rozbor postupu súdu vo veci sp. zn. 7 Cb 37/00. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že zákonná sudkyňa oneskorene až 26. septembra 2002 rozhodla o predbežnom opatrení zo 14. júna 2001, uviedol, že to bolo z dôvodu námietky zákonnej sudkyne, o ktorej

rozhodol najvyšší súd 18. decembra 2001, a nová sudkyňa pri študovaní spisu zistila, že v predmetnej veci je podaný aj návrh na predbežné opatrenie, o ktorom nebolo rozhodnuté. Oneskorené rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie bolo aj predmetom šetrenia predsedu krajského súdu pod sp. zn. Spr. 1613/03, ktorý v liste z 22. októbra 2003 vysvetlil príčiny, z akého dôvodu sa tak stalo, a súčasne sťažnosť uznal za opodstatnenú.

Nová zákonná sudkyňa určila vo veci dva termíny pojednávania 26. marca 2003 a 25. júna 2003, ktoré boli odročené za účelom doplnenia dokazovania. Dňa 25. septembra 2003 vo veci nariadila znalecké dokazovanie, pričom sťažovateľ vzniesol námietku voči osobe súdneho znalca, preto krajský súd pristúpil k jeho výmene. Keďže ani s týmto postupom nebol sťažovateľ spokojný a podal opakovane sťažnosť, musel krajský súd vec predložiť na rozhodnutie najvyššiemu súdu.

Dňa 8. novembra 2004 podal sťažovateľ štvrtý návrh na predbežné opatrenie, ktorý neskôr upravil, aj tento návrh bol krajským súdom zamietnutý. Sťažovateľ následne 16. novembra 2004 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, v dôsledku čoho ho krajský súd vyzval na predloženie podkladov o jeho majetkových pomeroch a následne žiadosť zamietol. Žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov sťažovateľ zopakoval znovu 23. marca 2005.

Vo veci krajský súd vyhlásil rozsudok. Predseda krajského súdu je toho názoru, že krajský súd s výnimkou oneskoreného rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia vo veci konal plynule. Prieťahy v konaní boli spôsobené predovšetkým sťažovateľom, ktorý viackrát doplnil petit, o čom krajský súd musel rozhodovať. Taktiež podal štyrikrát návrh na predbežné opatrenia, pričom každý bol zamietnutý. Počas doby konania sa spis viac ako jeden rok nachádzal na najvyššom súde z dôvodu rozhodovania o námietkach zaujatosti a opravných prostriedkoch a tiež vyše troch mesiacov u znalca.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení oznámil, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

Zástupkyňa sťažovateľa v liste z 21. apríla 2005 uviedla, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa a jej doplnenia, vyjadrenia predsedu krajského súdu, ale najmä spisu krajského súdu sp. zn. 7 Cb 37/00 zistil nasledovný stav konania:

Sťažovateľ podal 22. marca 2000 žalobu o ochranu proti nekalej súťaži spolu s prílohami.

Sťažovateľ podal 6. apríla 2000 návrh na predbežné opatrenie, ktorý krajský súd 5. mája 2000 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. júla 2000.

Dňa 3. júna 2000 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a 6. júna 2000 sa pokúsil prostredníctvom Mestskej polície v Trenčíne doručiť výzvu žalovanému, ktorá bola doručená až 23. júla 2000 prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru Nemšová.

Konanie bolo zastavené 4. júla 2000 pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Sťažovateľ podal vo veci nový návrh 7. februára 2001 spolu s návrhom na predbežné opatrenie, krajský súd ho 26. februára 2001 vyzval na zaplatenie súdnych poplatkov a 23. februára 2001 krajský súd uznesením zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. marca 2001.

Dňa 26. februára 2001 krajský súd uznesením pripustil zmenu žalobného návrhu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2001.

Dňa 23. februára 2001 krajský súd požiadal o vyjadrenie k žalobe žalovaného v lehote 10 dní.

Dňa 8. marca 2001 sa vyjadril sťažovateľ k súdnym poplatkom, na č. l. 64 – 65 spisu sa nachádza vyjadrenie žalovaného k veci bez uvedenia dátumu.

Dňa 6. júna 2001 sa k veci opätovne vyjadril sťažovateľ, 14. júna 2001 podal sťažovateľ návrh na predbežné opatrenie a 26. júna 2001 bol spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti, o ktorej rozhodol 2. júla 2001 a spis bol doručený krajskému súdu 30. augusta 2001.

Dňa 3. septembra 2001 vydal krajský súd pokyn doručiť uznesenie najvyššieho súdu účastníkom.

Dňa 17. septembra 2001 sťažovateľ predložil návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne, spis bol najvyššiemu súdu predložený 15. novembra 2001 a najvyšší súd 18. decembra 2001 vylúčil sudkyňu Mgr. B. z konania, toto rozhodnutie bolo doručené krajskému súdu 11. januára 2002 a v ten istý deň bolo dourčované účastníkom konania.

Dňa 13. februára 2002 bol spis pridelený inej zákonnej sudkyňi, a to JUDr. Č., ktorá 26. septembra 2002 vydala uznesenie o zamietnutí predbežného opatrenia, ktoré sa stalo právoplatné 23. októbra 2002 a 7. novembra 2002 nariadila termín pojednávania na 26. marec 2003.

Dňa 11. marca 2003 bola krajskému súdu doručená plná moc zástupcu žalovaného, 24. marca 2003 bolo krajskému súdu predložené doplnené podanie a 25. marca 2003 opatrením predseda krajského súdu zmenil člena senátu.

Dňa 26. marca 2003 sa konalo pojednávanie vo veci za účasti sťažovateľa a žalovaného, ako aj ich zástupcov. Po vykonaných výsluchoch bolo pojednávanie odročené na 25. jún 2003 za účelom výsluchu svedkov.

Dňa 7. apríla 2003 doložil žalovaný doklady, v ten istý deň sa k veci vyjadril sťažovateľ, 17. apríla 2003 sťažovateľ oznámil adresy svedkov a 24. júna 2003 opatrením predseda krajského súdu zmenil členstvo v senáte (z dôvodu vylúčenia stálej členky najvyšším súdom).

Dňa 25. júna 2003 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa, jeho zástupcu a zástupcu žalovaného, ktoré bolo odročené na neurčito po výsluchu svedkov za účelom vykonania ďalšieho (bližšie nešpecifikovaného) dokazovania.

Dňa 25. septembra 2003 krajský súd uznesením pribral znalca z odboru strojárstva.

Dňa 3. októbra 2003 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu o pribratí znalca a namietol osobu znalca a toho istého dňa doplnil a zmenil návrh petitu žaloby.

Dňa 7. októbra 2003 krajský súd vydal opravné uznesenie a 8. novembra 2003 uznesenie o pribratí nového znalca.

Dňa 21. októbra 2003 sťažovateľ opätovne predložil sťažnosť proti uzneseniu z 8. novembra 2003 a v ten istý deň zákonná sudkyňa dala pokyn spis expedovať najvyššiemu súdu. Spis bol expedovaný 28. októbra 2003.

Dňa 25. marca 2004 najvyšší súd uznesením rozhodol o sťažnosti, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20. mája 2004. Krajskému súdu bol spis doručený 13. mája 2004.

Krajský súd 30. júna 2004 vyzval znalca, aby si prevzal spis. Znalec spis prevzal 7. júla 2004.

Dňa 8. júla 2004 sťažovateľ vzniesol námietku voči znalcovi.

Dňa 19. augusta 2004 krajský súd urgoval znalca, aby prevzal spis. Spis prevzal 20. augusta 2004 a 28. septembra 2004 podal vo veci znalecký posudok, ktorý bol 30. septembra 2004 doručený stranám, aby sa k nemu vyjadrili v lehote 30 dní.

Dňa 28. októbra 2004 sa k znaleckému posudku vyjadril žalovaný, 8. novembra 2004 sa vydaril k znaleckému posudku sťažovateľ a 5. novembra 2004 predložil krajskému súdu znalec vyúčtovanie trov.

Dňa 8. novembra 2004 predložil sťažovateľ návrh na predbežné opatrenie a 11. novembra 2004 krajský súd doručil návrh na predbežné opatrenie žalovanému s výzvou, aby sa k nemu vyjadril v lehote 10 dní.

Dňa 15. novembra 2004 sťažovateľ doplnil návrh na predbežné opatrenie a 16. novembra 2004 sťažovateľ doplnil petit žaloby a tento zmenil. Dňa 19. novembra 2004 sa k návrhu vyjadril žalovaný. K tomuto vyjadreniu sa 24. novembra 2004 vyjadril sťažovateľ.

Dňa 30. novembra 2004 krajský súd uznesením zamietol návrh na predbežné opatrenie, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2004.

Dňa 6. decembra 2004 sa k veci vyjadril sťažovateľ a toto vyjadrenie 10. decembra 2004 zaslal krajský súd žalovanému.

Dňa 15. decembra 2004 sa sťažovateľ vyjadril k zamietnutiu uznesenia.

Dňa 28. decembra 2004 krajský súd doručil výzvu sťažovateľovi na vyjadrenie v lehote 15 dní.

Dňa 5. januára 2005 predložil sťažovateľ potvrdenie o majetkových pomeroch.

Už 3. januára 2005 zrušil sťažovateľ plnú moc na svoje zastupovanie právnej zástupkyňi, 5. januára 2005 navrhol zmenu petitu žaloby a 12. januára 2005 právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila krajskému súdu skončenie zastupovania.

Dňa 18. januára 2005 sa k veci vyjadril žalovaný. V ten istý deň krajský súd požiadal sťažovateľa o predloženie daňových dokladov v lehote 5 dní.

Dňa 20. januára 2005 vydal krajský súd uznesenie o súdnych poplatkoch, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. februára 2005.

Dňa 21. januára 2005 predložil sťažovateľ daňové priznanie a 27. januára 2005 krajský súd určil termín pojednávania na 23. február 2005.

Dňa 26. januára 2005 krajský súd vyzval sťažovateľa na predloženie dokladov a 25. januára 2005 vydal uznesenie o znalečnom, ktoré bolo vypravené 7. februára 2005.

Dňa 11. februára 2005 určila zákonná sudkyňa termín pojednávania na 23. február 2005.

Dňa 16. februára 2005 doložil sťažovateľ plnú moc pre právnu zástupkyňu a 22. februára 2005 oznámil krajskému súdu svoju práceneschopnosť, čo doplnil predložením výmenného lístka (PN), 23. februára 2005 sa krajskému súdu ospravedlnila zástupkyňa sťažovateľa.

Dňa 23. februára 2005 bol termín pojednávania preložený na 16. marec 2005, 23. februára 2005 krajský súd vydal uznesenie o žiadanej zmene petitu a 23. februára 2005 dožiadal o správu Úrad priemyselného vlastníctva.

Dňa 16. marca 2005 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa, jeho zástupkyne a zástupcu žalovaného, ktoré bolo odročené na 23. marec 2005 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 22. marca 2005 krajský súd rozhodol o vyúčtovaní odmeny znalca a 23. marca 2005 rozhodol vo veci samej rozsudkom.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98).

Pokiaľ ide o prvé kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom konaní skutkový stav veci a platnú právu úpravu relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci.

Konanie o ochrane proti nekalej súťaži možno považovať za právne a skutkovo zložitú agendu náročnú na dokazovanie aj znalecké dokazovanie.

Pri kritériu správanie účastníkov je potrebné v preskúmvanej veci zdôrazniť, že k vzniknutej dĺžke konania výrazne prispel sťažovateľ. Opakovane (štyrikrát) žiadal o vydanie predbežného opatrenia a napriek tomu, že prvý návrh mu bol zamietnutý, nezmenil dôvody a opakovane tým predlžoval dĺžku konania. Námietkami a odvolaniami (proti zákonnej sudkyňi, proti osobe znalca) prispel tiež k predĺženiu konania, keď spis sa vyše jedného roka nachádzal na najvyššom súde. Uvedené obdobie však ústavný súd nepreskúmal, súc viazaný petitom návrhu sťažovateľa, ktorý toto konanie nenamieta. Sťažovateľ, ako to vyplýva z prehľadu úkonov, viackrát zmenil petit svojej žaloby, o čom musel krajský súd konať a rozhodnúť.

Pokiaľ ide o tretie kritérium, a to postup krajského súdu, je potrebné uviesť, že ústavný súd sa zaoberal nielen tvrdením sťažovateľa a vyjadrením predsedu krajského súdu, ale vychádzal najmä zo samotného spisu sp. zn. 7 Cb 37/00. Sťažovateľ vytýka krajskému súdu nečinnosť od 26. februára 2001 až do podania návrhu na vylúčenie sudkyne

14. septembra 2001, t. j. sedem mesiacov, od vydania uznesenia 26. septembra 2002 do 26. marca 2003, t. j. šesť mesiacov, od 25. júna 2003 do 25. septembra 2003, t. j. tri mesiace, a od 16. októbra 2003 do 25. marca 2004, t. j. päť mesiacov, spolu v trvaní 21 mesiacov. Predseda krajského súdu zdôraznil najmä, že oneskorené rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo 14. júna 2001 bolo predmetom šetrenia pod sp. zn. Spr. 1613/03 a v liste z 22. októbra 2003 boli vysvetlené príčiny a sťažnosť bola uznaná za opodstatnenú.

Ústavný súd zistil konanie s priet'ahmi najmä pri vylúčení zákonnej sudkyne 13. februára 2002 do vypracovania uznesenia o predbežnom opatrení 26. septembra 2002, t. j. sedem mesiacov, a tiež konanie na najvyššom súde (trvajúce vyše 1 roka), ktoré však sťažovateľ nenamieta.

Pokiaľ ide o oneskorené rozhodnutie o treťom návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že v tomto období boli vykonávané iné úkony (rozhodovanie o sťažnosti na najvyššom súde) a nápravu vykonanú predsedom krajského súdu možno považovať za dostatočnú.

Aj keď postup krajského súdu v predmetnom konaní nebol celkom bez priet'ahov, ich intenzita s prihliadnutím na ostatné okolnosti prípadu nedosiahla úroveň odôvodňujúcu vysloviť záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“, návrhu nevyhoví a nevysloví porušenie základného práva sťažovateľa (II. ÚS 57/01, I. ÚS 57/01).

Sťažovateľ požadoval primerané finančné zadosťučinenie a vydanie príkazu na konanie bez prieťahov, ako aj úhradu trov konania. Všetky tieto výroky sa vzťahujú na úspech sťažovateľa vo veci samej.

Keďže v uvedenej veci ústavný súd vyslovil, že označené práva, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, porušené neboli, uvedeným návrhom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na prikázanie, aby krajský súd vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a na priznanie trov právneho zastúpenia sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2005